

Νέμο και Νώε σε πορεία προς το άγνωστο

Ταξιδεύαμε μέρες πολλές. Η Κιβωτός έμοιαζε με σκοτεινή φυλακή, ο αέρας ήταν λιγοστός, οι κραυγές και η μυρωδιά από τα ζώα μάς είχαν εξαντλήσει. Ήμασταν απελπισμένοι. Σαράντα μερόνυχτα έβρεχε. Το νερό είχε σκεπάσει τα πάντα και όλα τα ζωντανά είχαν χαθεί. Δεν ξέραμε αν έπρεπε να νιώθουμε τυχεροί ή άτυχοι με αυτό που είχε επιλέξει ο Θεός για εμάς.

Ξαφνικά και ενώ ταξιδεύμε ακούσαμε ένα τρομερό θόρυβο. Έμοιαζε σαν να είχαμε προσκρούσει σε βράχια. Δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε τι είχε συμβεί. Οι γιοι μου με τις γυναίκες τους έτρεξαν στον τρίτο όροφο. Υπήρχε μια μικρή τρύπα που φροντίζαμε κάθε φορά να κλείνουμε ερμητικά για να μην περάσει το νερό. Μέσα από αυτήν μπορούσαμε να δούμε τι συμβαίνει στον έξω κόσμο. Τα ζώα είχαν αναστατωθεί.

Μετά από λίγη ώρα κατέβηκαν και μου ανακοίνωσαν πως μια άλλη περίεργη βάρκα είχε σταθεί πλάι μας και ο καπετάνιος επέμενε να συναντηθούμε “τον λένε Νέμο” μου είπε ο μικρότερος γιος μου.

Αποφάσισα να ανοίξω την πόρτα για να συναντήσω τον άνθρωπο με το περίεργο όνομα. Καθώς ανοίγαμε τυφλώθηκα από τον ήλιο και έκανα λίγα βήματα προς τα πίσω. “Καλημέρα, ταξιδεύουμε μέρες πολλές και δεν έχουμε συναντήσει ψυχή. Ποιοι είστε;”. Του αφηγήθηκα με λίγα λόγια την περιπέτειά μας. Με άκουγε με προσοχή και πού και πού αναστέναζε. “Νόμιζα ότι ο Θεός θα κατέστρεφε τα πάντα με αυτήν τη θεομηνία. Όμως φαίνεται ότι αγαπάει τον άνθρωπο και τα άλλα πλάσματα της φύσης. Η Κιβωτός σου Νώε είναι ο τρόπος του Θεού να σας τραβήξει το αυτί για όσα λάθη κάνατε αλλά και να σας δείξει τη μεγαλοψυχία του”.

Τον άκουγα και σκεφτόμουν πως έχει δίκιο. Δίπλα μου τα ζώα με κοιτούσαν με απορία. Κανείς μας δεν ήξερε πού πηγαίναμε. Αποχαιρέτησα τον Νέμο και τον παρακάλεσα να μας αφήσει κάτι από αυτόν για να τον θυμόμαστε. “Σου δίνω την τραγιάσκα μου Νώε”, μου είπε “Καλή τύχη!”

Λίγες ώρες μετά είδαμε από μακριά στεριά. Η σωτηρία μας ήταν κοντά.